

Nd.

411. Frumvarp til laga

[188. mál]

um breyting á lögum nr. 10 22. marz 1960, um söluskatt.

Flm.: Daníel Ágústínusson.

1. gr.

7. gr. laganna breytist þannig:

1. Á eftir 1. tölul. komi nýr töluliður, þannig:

Vinna með skurðgröfum, jarðvinnsluvélum og hvers konar vegagerðarvélum.

2. 2. tölul. (verður 3. tölul.) orðist svo:

Vinna við viðgerðir á skipum, flugvélum, landbúnaðarvélum og vegagerðarvélum.

3. Á eftir 11. tölul. (verður 12. tölul.) komi tveir nýir töluliðir, þannig:

a. Þvottahús sjúkrahúsa, bæjar- og sveitarfélaga og samvinnuþvottahús.

b. Samkomur ungmennafélaga, íþróttafélaga, kvenfélaga, skátafélaga, bindindisfélaga og annarra menningarfélaga. Enn fremur allar samkomur annarra aðila, sem haldnar eru til ágóða fyrir líknar- og menningarstarfsemi.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Greinargerð.

Frumvarp þetta flutti ég á síðasta þingi, og fylgdi því svofelld greinargerð:

Lögin um söluskatt eru senn ársögumul. Er ekki óeðlilegt, þótt á jafnvíðtækri löggjöf hafi komið fram ýmsir vankantar, sem nauðsynlegt er að sníða af. Með frumvarpi þessu er stigið spor í þá átt. Tekin eru fá atriði, sem snerta starfsemi og þjónustu. Er farið mjög hóflega í breytingar í þeirri von, að um þær geti orðið almennt samkomulag og þær hljóti afgreiðslu á þessu þingi, svo sem mikil nauðsyn er á. Ég hef leyft mér að flytja fjórar breytingartillögur um aukin undanþáguákvæði í 7. gr. laganna. Skulu breytingar þessar skýrðar í einstökum atriðum:

1) Lagt er til, að skurðgröfur, jarðvinnsluvélar og allar tegundir vegagerðarvéla verði undanþegnar söluskatti. Í upphafi héldu margir, að vinna með fyrrnefnd tæki væri ekki söluskattskyld. Hafa þeir sennilega gert ráð fyrir því, að hún félli undir úrskurð ráðherra og hlyti þannig undanþágu. En niðurlag 7. gr. laganna er þannig: „Ráðherra kveður nánar á um það, hvað fellur undir undanþáguákvæði þessarar greinar og næstu greinar hér á undan.“

Í leiðbeiningum um söluskatt, sem fjármálaráðherra hefur látið gefa út — til viðbótar reglugerðinni — og skattheimtumönnum ríkissjóðs er ætlað að fara eftir, segir m. a.:

„Búnaðarfélag og ræktunarsambönd eru söluskattskyld af allri seldri vinnu og hliðstæðri starfsemi, sbr. úrsk. um vélavinnu.

Vélamenn: Vinna vélamanna skoðast sem hluti af vélavinnu og er söluskattskyld, sbr. vélavinna.

Vélavinna, þar með talin vinna þeirra, er vélunum stjórna.

Vinna með vélum og öðrum meiri háttar tækjum, sem notuð eru við húsbyggingar eða aðra mannvirkjagerð, svo sem ámokstursvélar, steypuvélar, jarðýtur, skurðgröfur, vegagerðarvélar o. s. frv., er skattskyld. Gildir þetta jafnt, hvort í hlut eiga einstaklingar eða fyrirtæki ríkis og bæjar. Vinna þeirra manna, sem með vélarnar fara, er einnig skattskyld.“

Það er því ekki um það að villast, að samkvæmt úrskurði ráðherra er starfsemi þessi söluskattskyld, enda þótt furðulegt megi teljast. Hér er yfirleitt ekki um venjulega sölu að ræða. Þótt búnaðarfélag og ræktunarsambönd semji gjaldskrár fyrir vélar sínar, miðast hún við það eitt að greiða nauðsynlegan rekstrar-kostnað og halda tækjunum sæmilega við. Hér er því um samvinnu margra bænda að ræða um kaup og rekstur á jarðvinnsluvélum, í stað þess að einstakir bændur kaupi vélar til þeirrar starfsemi. Hefur þetta reynzt ágætlega og skilað margföldum árangri við það, sem einstaklingum væri kleift. Ræktunarframkvæmdirnar — hvort sem um er að ræða skurðgröft eða jarðvinnslu — eru því nánast gerðar á kostnaðarverði. Með jarðræktarstyrknum greiðir svo ríkissjóður hluta af kostnaðinum. Það er óhugsandi, að ræktunarframkvæmdir bænda geti nokkurn tíma orðið tekjustofn fyrir ríkissjóð, eins og ætlað er til með lögnum um söluskatt. Hér hlýtur því að vera um regin-misskilning að ræða, sem nauðsynlegt er að leiðrétta strax. En eins og löggin eru nú með viðeigandi skýringum, er hér um að ræða beinan skatt — 3% — á stærstu kostnaðarliðina við alla nýrækt í landinu.

Sama er að segja um söluskatt á vegagerðarvélar. **Hann er ekkert annað en skerðing á fjárveitingu til vegamála.** Ríkissjóður veitir tugi milljóna til veg- og brúamála í landinu, og alltaf er þörfin umfram fjárveitingu. Hvernig í ósköpunum má það svo ske, að vegagerðin er allt í einu orðin tekjustofn fyrir ríkissjóð? Allt þetta háttalag minnir á karlinn í Þjóðsögunni, sem sagði, um leið og hann axlaði þjónkur sínar og settist á bak klárnum: „Hesturinn ber ekki það, sem ég ber.“ Hér hlýtur því einnig að vera um mikinn misskilning að ræða, sem leiðrétta þarf án tafar.

2) Viðgerð á skipum og flugvélum er undanþegin söluskatti, samkv. 7. gr. laganna. Það er með öllu óeðlilegt, að sama gildi ekki um landbúnaðarvélar og vegagerðarvélar, því að annars er aðalatvinnuvegum þjóðarinnar stórlega mismunað. Með frumvarpinu er lagt til, að úr misræmi þessu verði bætt.

Búnaðarfélag og ræktunarsambönd hafa víða komið sér upp viðgerðarverkstæðum eða gerzt aðilar að þeim. Með þeim hætti er viðhald vélanna raunverulega unnið á kostnaðarverði. Verkstæði þessi hafa mikilvægu hlutverki að gegna fyrir íslenzkan landbúnað til viðhalds og endurbóta á þeim mikla vélakosti, sem bændur hafa aflað sér á undanfórnum árum. Það er alveg fráleitt að skattleggja þetta samvinnustarf íslenzkra bænda, frekar en verkstæði, sem einstakir bændur kynnu að reka á heimilum sínum til viðhalds eigin tækjum. Hér er því um mjög eðlilega og sjálfsagða leiðréttingu að ræða.

3) Samkvæmt 7. gr. laganna um söluskatt er rekstur sjúkrahúsa undanþeginn söluskatti. Hins vegar segir ráðherra í leiðbeiningum til skattheimtumanna sinna eftirfarandi:

„Þvottahús bæjar- og sveitarfélaga og annarra opinberra aðila, þar með talin þvottahús sjúkrahúsa, eru söluskattskyld af allri starfsemi sinni.“

Það orkar vart tvímælis, að þvottur er mikilsverður þáttur í rekstri sjúkrahús-

anna. Þess vegna munu öll sjúkrahús landsins telja jafnauðsynlegt að hafa rúm-
gott þvottahús með fullkomnum vélum eins og eldhús, skurðstofu og herbergi til
myndatöku. Það mætti því nákvæmlega á sama hátt leggja söluskatt á matinn í
sjúkrahúsunum, skurðaðgerðir, myndatökur o. s. frv. Sama gildir og um þvotta-
hús annarra heilbrigðisstofnana og elliheimila. Þetta er því fráleitara, þegar þess
er gætt, að flest eða öll sjúkrahús landsins eru rekin með miklum halla og njóta
þar að auki daggjalda frá ríkissjóði. Hvaða vit er í því að gera slíkan rekstur að
tekjustofni fyrir ríkissjóð? Það þarf mikla vanþekkingu á rekstri sjúkrahúsa til
að láta sér slíkt til hugar koma.

Sama er auðvitað að segja um þvottahús bæjar- og sveitarfélaga. Það er mjög
skynsamleg ráðstöfun, sem ýmis sveitarfélög hafa gert, t. d. í Borgarfirði, að byggja
almenningsþvottahús — eitt eða tvö í hverju hreppsfélagi eftir staðháttum — með
stórvirkum og fjölbreyttum þvottavélum, í stað þess að hvert heimili sé að kaupa
slíkar vélar, þótt í smærri stíl sé. Með þessu fást betri vélar og öruggari í rekstri,
auk hins mikla sparnaðar á vélakaupum. Rekstrarkostnaður vélanna skiptist svo á
notendurna. Hvaða skynsamleg rök mæla með því að gera þessa samhjálp þegn-
anna að tekjustofni fyrir ríkissjóð frekar en þvottavélar einstakra húsmæðra í
landinu? Áreiðanlega verða þau vandfundin. Það er einnig mjög virðingarverð
þjónustustarfsemi, ef einstök bæjarfélög tækju að sér rekstur þvottahúsa til hag-
ræðis fyrir íbúana. Ekki væri sæmandi, að ríkið gerði slíka starfsemi að tekju-
stofni sínum, frekar en annað, sem nefnt er hér að framan. Sama máli gegnir um
þvottahús, sem rekin eru í landinu.

Það virðist vera í fleiri atriðum en um þvottahús sjúkrahúsanna, sem fram-
kvæmdin gengur jafnvel lengra en lögin ætlast til. Samkvæmt 7. gr. þeirra er út-
fararþjónusta undanþegin söluskatti. Hins vegar segja leiðbeiningar ráðherra, sem
hann gefur eftir sömu lagagrein:

„Sala á líkkistum og líkklæðum er söluskattskyld.“

Er þá spurningin: Hvað er undanþegið söluskatti við hinztu ferð skattþegn-
anna úr þessum heimi? Einhvern tíma hefði þessi skattheimta þótt ganga nokkuð
langt. Væntanlega verður þetta tekið til athugunar ásamt öðrum breytingum við
meðferð málsins nú.

4) Samkomuhald er söluskattskyld. Í fyrrnefndum leiðbeiningum ráðherra
er fyrst rætt um skemmtanir, sem eru háðar hinum almenna skemmtanaskatti. Síðan
segir:

„Af öðrum skemmtunum, sem aðgangur er seldur að, hvort heldur um er að
ræða skemmtun, sem skattur er greiddur af til sveitarfélaga, eða skemmtun, sem
aðeins þarf leyfi lögreglustjóra til að halda, skal söluskattur reiknaður af sölu-
verði aðgöngumiða. Sé aðgangur ekki seldur, skal skatturinn miðast við veltu, sem
svarar til heildarkostnaðar skemmtunarinnar. Lögreglustjóri skal jafnan tilkynna
formanni skattanefndar um hverja skemmtun, sem leyfi eru veitt fyrir.“

Það er fráleit lagasetning, að menn megi aldrei koma saman til fagnaðar án
þess að gjalda ríkinu skatt eða verða lögbryjótar ella. En framangreind skýring ráð-
herra sýnir það ljóslega. Hér er lagt til að rýmka þetta ákvæði stórum og veita
tilteknum félögum og samkomum undanþágu frá skattheimtunni. Öll eiga þessi
félög það sameiginlegt að vanta fé til starfsemi sinnar og berjast í bökkum fjár-
hagslega. Hér er því um mjög óeðlilegan tekjustofn að ræða. Þó tekur út yfir, að
þegar fólk kemur saman til gleðskapar og skiptir sameiginlegum kostnaði niður
á þátttakendur, þá skuli samt vera skylt að leggja söluskatt á samkomuhaldið.
Hér gengur skattheimtan áreiðanlega út yfir öll skynsamleg takmörk.

Eins og áður segir, hef ég í frumvarpi þessu valið fá atriði í von um það, að
um þau fáiast samkomulag á þessu þingi, enda ætti öllum að vera ljóst, að eðlilegt
er að leiðrétta ýmsa vankanta á jafnvíðtækri löggjöf, eftir að nokkur reynsla er
fengin af framkvæmd hennar. Hér er ekki um tekjuskerðingu fyrir ríkissjóð að
ræða, sem skiptir verulegu máli, og í ýmsum þeim atriðum, sem frumvarp þetta

fjallar um, hlýtur innheimtan að vera seinleg og erfið. Ég vænti því, að Alþingi geti fallizt á breytingartillögur þær, sem í frumvarpinu felast, og telji þær sanngjarnar og eðlilegar eftir þá reynslu, sem fengin er.